

פרולוג

היא מדליקה את הטלפון ומעיפה מבט מהיר סביבה. סורקת את השטח. סוקרת אותו. ימין - שמאל - מלפניה - מאחוריה - מצדדיה.

הנה. כאן זה טוב. העץ הזה מצוין, רחוק מהכתובת שלהם, מסוכך דיו. זה בסדר. את יכולה לדבר. אין לך מכיר.

היא מחכה רגע. מנסה להסדיר את הנשימות.

אבל הנשימות לא מסתדרות, רק נהיות מהירות יותר. היא מחזיקה בגזע, חובקת ענף אחד נמוך. קוטפת עלה אחד שצועק מסוף העולם ועד סופו. תהיה בשקט! היא לוחשת לו לחישה צעקנית. אתה בסך הכל עלה ואתה לא חייב להסגיר גם אותי עם הצעקה שלך.

הוא נשמט מידיה, נוחת על הרצפה. מצטנף בעליבות: מה עשיתי לך? מה? אתה לא אשם! היא מסתכלת עליו ברחמים.

אז מי כן? כמה עלים שנותרו מחוברים, על העץ, מביטים בה במבט מתגונן.

כולם אשמים. הם חגים מולה עם הרוח, מתנועעים. מכתרים אותה.

כולם נאשמים. היא מנסה לדמיין את עצמה מתיישבת על ספסל כזה, שיש עליו לוחית מעץ סדוק עם חריטה עקומה של המילים: 'ספסל הנאשמים'.

גם בעלה יושב שם, לידה. על הספסל הזה. שמוט. לא מרים עיניים לשום מקום. גם אליה. האנושות, כך לימד אותה, מסוגלת לאכול במבטיה את האנשים. והוא אכול. האם היא חלק מכל האנושות הזו או שיש לה תפקיד אחר?

היא אינה יודעת ואינה מעזה להישיר מבט. אולי עוד יבואו ימים שבהם החלד שסביבם ישוב להיות כמו שהיה. יקבל אותם בלי תנאי.

רוצה לחייג שוב, בלי לחשוב. ההגיגים שחולפים לה בראש הם לא מחשבות; הם פיסות חיים שמתעופפות, בלי סדר, בלי שם, אין להן צורה או תואר.

היא מעיפה מבט בשעון וקופאת על עומדה.

אין לך זמן, תתקשרי כבר! בקור רוח! האדמה כאן לא טובה לך. ולו. את צריכה להיות במקום ביניים כזה. בין השמיים לארץ. תלויה. היא מרימה מבט לעמוד החשמל שפורש מעליה זרועות חוטים אימתניות ברחוב. את מתכוונת לכה גובה? הוא שואל אותה. היא צוחקת צחוק נבחני. זה נמוך מדי. צריכה משהו הרבה יותר גבוה. מטוס חולף בשמיים. היא נרעדת. בעוד כמה שעות תראה את העץ הזה, מחלון של מטוס אחר, כמו נקודה קטנה במרחבי אינסוף רחוקים. ואולי בעצם עדיף עץ אחר? להתרחק מכאן, להיות בלתי ניתנים להשגה. להיעלם לאיזה יקום מקביל.

אחר כך תתחילי לבכות! קול מקפיא דובר בתוכה, והיא נאחזת בו. עכשיו שום דמעה לא יוצאת! ברור?! אין אישור יציאה עדיין. אולי יהיה, אי פעם. תפנימי, דמעתי היקרה, הישארי פנימה, יחד עם כל הסודות שלאף אחד אסור לדעת עליהם.

הדמעה שומעת אותה, בטוח. כמה שהיא שקופה ובלתי נראית יש לה איזו אישיות, לדמעה.

רק לכן היא נאבקת שם בפנים. אולי זה סימן שהיא כן חיה בסוף. עכשיו היא מתנחמת שבמקרה שהדמעה תימלט יש לה טישו ביד. ממורט

אמנם, אבל טישו. והוא שווה מיליונים. כתבה עליו את המספר, של
ההוא-שצריך-לדבר-איתו-כדי-שיסדר-את-הכרטיסים. איזה כינוי ארוך.
נורא. למה לאנשים מהסוג הזה אין שם סביר?

אולי גם לה לא יהיה עוד מעט. כמו האמון שאבד לה, לנצח.

בסוף הדמעה בורחת. אלא מה? זה היה צפוי. היא מנסה לנגב אותה,
ונרטבת. הטישו מתלחלח, והיא - מתחלחלת. רק שלא יימחק המספר!
היא מחייגת לאיש מהארגון ההוא שאין לו שם, סוף סוף. ככה זה הולך,
החיים לימדו אותה קורס מזורז בלי אנשים שנידבו הסברים, רק קודים:
מתקשרים אליו, לוחשים כתובת. מחכים לו כמה דקות ופתאום הוא
מגיע. לא שהיא מבינה איך זה קורה. איפה הוא גר האיש הזה, בכלל?

הרב אופנהיימר ואשתו הרבנית שהביאו לה את המספר הזה, ידעו עוד
פחות. אל תתעמקי בזה. גם המחשבה יכולה להיות מסוכנת. העיקר
שהוא מגיע.

פתאום מתקרב מישהו, שואל אותה בקול אנמי לשם המשפחה ונותן לה
שקית. היום בשלוש בלילה, הוא מסמן באצבעות ידיו. היא מנסה לשאול
איפה. איך מאיתים מילה שאסור לה להיאמר אפילו בשפתיים? אולי
בשפת הסימנים.

הוא מסמן לה שבמדרכה שממול העץ הזה. הוא יבוא בעצמו ברכב
הזה. האפור.

היא מצטמררת, אפילו שאין רוע בעיניו של האיש, היא אינה מצליחה
למצוא בהן משהו טוב. חלל ריק נפער בתוכה.

"מה להביא לשם?"

"שום דבר".

"מה שום דבר?"

"לא צריך כלום. יביאו לכם".

"אי אפשר ככה", לדמעות יש בעיות משמעת קשות לאחרונה.

"שני בגדים, אולי שלושה להתחלה. אחר כך תזרקו גם אותם", הוא

מסביר קצרות.

היא רוצה להגיד משהו. היא אפילו לא יודעת מה. מה באמת? שהיא לא יכולה לזרוק הכל ככה מאחור. וגם לא להשאיר. למי תשאיר? ואם היא כבר לוקחת בגדים, איך אפשר להחליט בכמה שעות? בגד אחד יהיה עליה. עוד אחד להחלפה. עוד אחד לשבת.

ילידים אפשר יותר? היא שואלת בשקט. השקט הזה מפחיד אותה, יש בו משהו שזועק יותר מכל הצעקות ששמעה אי פעם. אולי בכלל כבר אין לה מיתרי קול.

מה ילדים? הוא שואל אותה.

"שתי בנות", היא אומרת. "הגדולה והקטנה. יש תינוקת ויש ילדה גדולה יותר. בת שש וחצי. מה שאמרו לכם".

לא יודע מה אמרו. אי אפשר, הוא מסמן לה.

מה???!! העיניים שלה נקרעות באימה. היא מעפעפת. לראות שרפלקס המצמוץ לא אבד לה לנצח. "יש פה טעות". עכשיו היא רועדת. השקית נופלת מידיה. כרטיסי הטיסה נשפכים. יש שם רק שלושה. "אדוני. אני... אז אני לא נראה לי טסה. ננסה לחכות. א...נח...נו... אנחנו צריכים ארבעה". במקום ללחוש כמו שסוכם היא מתחילה לדבר בקול.

הוא מהסה אותה. "גברת, גם ככה, כולם עשו מעל ומעבר בשבילכם, זה על בסיס כרטיסים שהתבטלו. זוג עם תינוק, זה מה שמצאנו".

"אני לא יכולה להשאיר אותה. אתם תחפשו עוד כרטיסים".

"זה לא אפשרי, גברת. הלילה בשלוש אתם חייבים לעזוב. את יודעת את זה. גם הדד ליין הזה, הוא כמעט קו-המוות באמת. לא באתי לכאן בשביל להסביר הכל עוד פעם. על זה דיברנו במפגש הקודם. אני", הוא עושה תנועה של אנשים שבוחרים עכשיו לעבוד בראש קטן, "צריך לקחת אתכם לנתב"ג. חוץ מזה אין לי מושג מי אתם". אדישות כמעט מעושה מתמקמת בקולו.

"אתה רוצה שאני אשאיר פה ילדה בת שש וחצי?" גווה רוטט.

"מישהו דיבר עליי? אני לא קשור לסיפור בכלל, אני נהג".

"אתה רוצה שאני אשאיר ילדה בת שש וחצי?" אין לה מושג מאיפה הצליח הטון שלה לבקוע, אפילו אותה הוא הפחיד.

"אם אתם רוצים חיים במתנה, כן".

הכל נהיה לה שחור. ואפור. אולי זה הגוון שבו נצבעים החיים כשמסתבכים בשוק האפור?

"גברת, היא תבוא אחר כך", הוא מנסה להתרכז. "זה יהיה הכי טוב. אני אומר לך, כבר היו דברים כאלו, שההורים עוזבים קודם, ו... זה אפילו סיפור כיסוי נוח שיבלבל את הנושים איפה אתם באמת..."

והוא אינו ממשיך. מי שחולף ברחוב חושב שהיא אבן. היא עומדת ולא זזה. כאילו היא אינה נפרדת מהארץ הזו בעוד כמה שעות.

היא הולכת מהר, מנסה להתנטרל מעצמה. שהידיים ימשיכו לעבוד, והרגליים ללכת. יש כזה דבר שהמוח חושב בנפרד מהגוף?

אלף מחשבות רצות לה בראש, מכאן לשם. כל רעיון למישהו שייקח את בכורתה לתקופה הקרובה ממשיך לתסריט מוזר ונקטע בסוף. אולי כי אנחנו אנשים מוגבלים, נעדרי יכולת תכנון. לחלוטין. המציאות האלוקית חזקה יותר מכל.

ממי תבקש?

הכתפיים שלה רועדות. היא יודעת שהאיש שהביא לה את הכרטיסים צודק. הוא לוקח מספיק סיכונים. משירי לא יבקשו כסף. בכלל, בשיחה המקדימה הוא אמר לה שהם אמורים לטוס אתמול. גם עכשיו זו סכנה. התוכנית כולה יכולה לרדת לטמיון.

היא מנשקת אותה כשהיא ישנה בזרועותיה. אין לה אף אחד לשאול אותו מה טוב. רק להתפלל ולקוות שכן. מתלבטת אם להעיר או לתת לה לישון. "אנחנו נחזור בהמשך, אל תדאגי. תהיי ילדה טובה". הילדה הבכורה שלה פוקחת לרגע עיניים מנומנות, מהנהנת. מרכינה ראש על

כתפיה, ושבה ומתרפקת עליה מתוך תנומה מתוקה.

דלת חומה נפתחת. בפתחה עומדת האישה שתמיד פתחה לה דלתות ולב. שמבינה שתיקות יותר ממילים.

"אני לא יכולה להסביר שום דבר. רק להגיד שאנחנו הולכים".

"היא יכולה להישאר כאן, בינתיים". היא פוסעת פנימה, לכיוון החדר. שתי דקות של דממה. היא מפנה מיטה.

"עדיף ככה, שאם ישאלו... שלא תדעי", היא בולעת כמה גושים. "וזה השקית שלה", היא מוסיפה, "אחר כך, תעלו לחפש עוד דברים להמשך".

המשך... איזה המשך? יש בכלל המשך? השכנה אינה מדברת.

יהיה. בעזרתו יתברך. תרגעי בשבילה! היא שואבת מתת המודע שלך את מה שאת משדרת. תני לה כוח. זה רק ערפל שעוד יתפוגג.

אבל עכשיו היא לא רואה כלום. הוא סמך. רק מהנהנת בשקט. "בהתחלה לא ניצור קשר". שוב קודים.

"אני אבין".

"אני אתגעגע אליה", מישהי משתקפת במראה הקרובה. זו היא בעצמה או שגם עצמיות אסור שתהיה לה עד שהיא עוזבת את הארץ?

"יהיה טוב".

אחר כך היא נכנסת למטבח, שולפת שני שוקולדים, משרבטת כמה מילים רועדות, נפרדות, מאחלות על פיסת נייר ממו קטנה. "תשמרי לך במזוודה לדרך, תזכרי שאני רוצה שיהיה לכם טוב".

"אני... אין לי מילים".

"אל תתאמצי לדבר".

טוב לה מרחב המחיה הזה. מנשים אותה. היא אינה עונה.

"אני מבינה אותך", היא מוסיפה אחרי שתיקה.

הדלת נסגרת חרישית. יותר טוב ככה בלי פרידה רשמית. בלי לחתוך בבשר החי.

היא בוכה מאחורי השלט. מתלבטת ודופקת שוב. רוצה לראות אותה עוד פעם. רואה ולא רואה.

אחר כך יורדת במדרגות, והלב שלה עדיין דופק. מקפלת את העגלה בשתיקה, מעזה להציץ לרגע גם בבעלה, רוצה לשלוט בעצמה ברגעים הגורליים האלו... לא לעשות טעויות. לא לדבר מילים שאי אפשר לקחת. הוא מחזיק, מכונס, במבט מעורטל, את הקטנה שישנה שינה עמוקה, מתוקה. לרגע, היא רוצה להתחלף עם הפעוטה הזו שממנה, כמו גם משירי, לא מצפים לראות שקל, לא בהקפה ולא במזומן. בטוחה בידיים של אבא. היא רוצה להתמסר לתחושה. להתמגנט אליה.

שוב מביטה ימינה ושמאלה, אחורה וקדימה, ורק מלאכים נמצאים שם לשמור בדרך. אותם קשה לראות בעיני בשר, רק להאמין בעיני רוח. היא משפילה עיניה למטה ולרגע אחד מרימה אותן למעלה, פוגשת שמיים שחורים אמנם, אבל הם עדיין שמיים. והם נפרשים מעליה.

ועל ראשה שכינת קל.

כן או לא? עוד מעט...

עדין לא מובן

ככה מנצח במעט

השחור את הלבן

עשור שנים קדימה, תשע"ט

1 מחפשת

מחפשת עבודה

ירושלים, תשע"ט

"מאמי, למה כל הזמן את מסתכלת ב...?" הם מנסים לדבר עברית כדי להקל על הילדים את הקליטה, בסוף המילים בורחות, והכל מתערבב: "ב...ניוז פייפר?" הני עומדת לידה, תוחבת אף, עיניים ופה מצוירים לתוך הדפים, ומקריבה אותם לעיניה למרחק של טווח אפס. למאטי מגרד משהו. למה הני מקריבה את הדף? היא צריכה ללמד אותה קודים. זה לא נראה טוב. "את מחפשת את העבודה עדיין, לא מצאת אותה כבר?"

"כן", מאטי מקשקשת עם העט הכחול. איקס ועוד אחד ועוד, וכן על זו הדרך. אפשר לחשוב שנאבד לה משהו ממוקד, לו היה כן, לפחות הייתה יודעת מה היא מחפשת; זה היה הרבה יותר קל.

"אני לא מבינה, הגננת של חיה-אסתי אמרה שהיום הן מחזירות את העבודה, אז את זה את מחפשת כאילו?" שוב העיתון צמוד לעיניים של הני, פניה טמונות בו כמו בתוך סידור.

"יש עבודה של גן ויש עבודה אחרת, שמרוויחים בה משכורת", היא מבהירה לה, מפרידה את העיתון מפניה הקטנות בעדינות. זה נשמע כל כך פשוט כשאומרים את זה. מוזר.

"אולי בעיתון אחר?" היא מציעה. גבותיה מתכווצות לשני סימני שאלה מעוגלים, ועיניה ממצמצות. שוב היא מקריבה את הדף. מוזר, מאטי מצחקקת, מה היא חושבת לעצמה, שאם תקרא את הדף מקרוב היא תמצא פתאום את העבודה הנכספת שלא ראתה קודם? החיים יבואו וילמדו אותה שלא.

ידה מחליקה על השיער האסוף של הני, הקוקיה שלה מתרופפת. טוב שהמודעות בחלקן מתורגמות לאנגלית, כך הני מצליחה לקרוא אותן.

הדלת נפתחת, ארי נכנס הביתה מהתפילה. "מצאת עבודה למאמי?" הני מקבילה את פניו. "היא מחפשת ממש חזק, יש פה הרבה עיתונים".

"למה את כל כך רוצה שלמאמי תהיה עבודה?"

"שהיא לא תשתעמם בבוקר", מנסה הני לומר בקול את מה שמאטי מתחילה לחשוב בימים האחרונים בשקט. המראה הקרובה בהול מאותתת לה שאכן, מישהי לא מוכרת משתקפת בה, מישהי שעד היום לא היה לה זמן לנשום. המעבר חד מדי. כמעט פוצע. "היא מבשלת אוכל של חול המועד", מפטפטת הני.

"זה לא טעים לך?" מברר ארי.

מאטי רוצה לחייך, אבל השפתיים שלה מתעקלות לכיוון הפוך. היא לא רוצה שארי יראה את הפיתול הזה. אבל הוא רואה: "מה עם בית הספר הזה שרצו מורה לאנגלית?"

"זה... זה שיעורים פרטיים".

"אהה", הוא אומר. שותק. בבית הספר הקודם, בבית יעקב בסיאטל, היא המורה בחסד, הייתה שולחת תלמידות מתקשות לשיעורים פרטיים.

"בארץ כולן צריכות שיעורים פרטיים באנגלית, לא?" הוא מצחקק, שניהם נזכרים בבדיחה על הישראלי שירד לארצות הברית ונעצר בהשתאות, ברחוב, לשמע ילדה כבת ארבע דוברת אנגלית שוטפת.

"אולי". בימים כתיקונם היא מצטרפת לעליזות שלו במהירות. כמו אישה

טובה. אבל עכשיו משהו יושב לה על השפתיים. עוצר אותן.

"את יכולה להתחיל עם זה", הוא מנסה במאמץ, מודע לפערים שהיא נדרשת לגשר עליהם. לקחת מחנכת מוצלחת בסמינר ולתת לה ללמד בנות מתקשות אנגלית-ישראלית, זה כל כך עילג, "ואחר כך, להיכנס ככה בדלת האחורית לעוד דברים, לא?"

"זה לא יקרה, ארי", היא מנסה ללמד אותו פרק. היא לא יודעת בהלכות מה הפרק הזה עוסק, אולי בהלכות 'התערות חוצניקים בארץ הקודש בשלום', אבל זה נראה לה ארוך מדי בתרגום לעברית צחה.

"עכשיו נראה לך שלא, אבל תני לזמן לעשות את שלו", הוא מכין שתי כוסות קפה של "טייסטר צ'ויס", זוכר את ההבדלים הדקים בין ההרגלים שלהם, אפילו שהוא מרוכז בשיחה.

"כי כשהם יתחילו להכיר בי כמורה פרטית לאנגלית סופסוף אני אולי אתקדם משם לדרגה של מורה להקבצה ג', ואחר כך, בחלומות הוורודים אהיה מורה לקבוצה הגבוהה של הדוברות. שם זה יעצור, אל תלך יותר רחוק".

"ולמה אחר כך לא תהיי מחנכת?" הוא שואל בפשטות.

היא מנסה לדמיין את עצמה מוסרת שיעור חינוך לעדר ישראליות פועה. גם בסיאטל הייתה לה, לא פעם, תחושה, לעיתים, שעליה להוריד את רמת העומק, לפשט אותה להלך הרוח הסוער שלהן. להתאים את התובנות לגיל. אבל זה עדיין לא הוריד גרם של הנאה מהשליחות.

אבל כאן אם רק מוסיפים את המבטא הכבד שלה לכל 'תיק החינוך' הדמיוני שעוד לא קיבלה, כל מילה נוספת באמת תהיה מיותרת.

מחפשת אקדה

יישוב ציפור גן עדן, תשע"ט

"אני כבר חוזרת אלייך, שירי".

"עוד כמה זמן בערך?"

שחרית מציצה בשעון, והעכבר שלה נוקש על השולחן, כמו במלכודת. כל כך הרבה דברים הוא צריך להזיז היום. והוא לא זע. בכל רגע נתון היום צומח משהו קטן שלא שייך למשימות שהיא אמורה לקדם היום. היא מעיפה מבט על כל התיקים הסדורים ממולה בטורים ישרים. אף אחד מהם לא התקדם היום במיוחד. תיק אחד פתוח מולה: התיק שלה, ממנו מציצה ארוחת בוקר שעוד לא אכלה היום. "א... לא יודעת, קשה לי לשער, כשאני אסיים", השעון צוחק עליה. אמורה הייתה לסיים מזמן.

נדמה לה שהיא שומעת איזה 'אוף' חרישי. מאוכזב.

"שירי?" היא מנסה, "את רוצה משהו דחוף?"

"לא כזה דחוף... פ'סדר. נדבר על זה אחר כך."

"בשתי מילים, אולי?" רצועת הזמן שלה דקיקה, אבל בכל זאת. היא לא יכולה שלא לפתוח את הפתח הקטן הזה לשירי.

היא מתלבטת. שחרית מצליחה לראות את זה באוזניים.

"אהמ... אחרי זה", מפציעה ההכרעה מאנשהו.

היא חוזרת לבית ריק. "מתנאל", היא מנסה. פעם ראשונה.

אין תגובה, אבל זה לא אומר כלום. מתנאל אף פעם לא שומע אותה מיד. "שירי!" היא מנסה. אולי היא בקומה העליונה. אבל היא לא.

ניגשת לכיוון החצר, מרימה את התריס, מושכת בחוט טיפין טיפין. הוא חורק. כורסאות הנצרים עומדות פורשות את ידיהן המעוצבות בקריאה נואשת למישהו שישקע בהן לכמה דקות של רוגע ושקט נפשי. אבל אין שם איש.

פרוספקט צבעוני מתגלגל ליד הכורסה הימנית. אם לא הדשא הסינטי שנמתח בקו נקי, חף מפסולת, לא הייתה רואה אותו.

הרוח נושבת. משתפת פעולה עם העייפות שלה, ודוחפת אותו במפרשיה למרגלותיה.

היא מרימה אותו.

פרסום של מחנה קיץ של 'מועדון נעורים'!!

היא הופכת את דף הכרזתו המבריק. הגוונים משחקים בו ובה במחול תעתועים. קוראת את כל האותיות הכתובות, את הקטנות כמו הגדולות, וכל פרט שמקפץ עליו בחופשיות מפיל את הלב שלה בעוד סנטימטר לאיזו קרקעית עמוקה. כיווץ, ועוד אחד. גבותיה מתכווצות גם הן. זה יהיה מסובך...

היא נשענת על החלון הגדול, השקוף, המחבר בין החצר לסלון הרחב. מקפלת את הדף. מוזר. כשורד שלה נסעה עם 'מועדון נעורים' לא היו לה מושגים רחבים מדי על מה שכולל המחנה הזה. רשמה לאן שכל ההורים של חברותיה של ורד רשמו את בנותיהם. הייתה צריכה לברר יותר. סמכה על... על מי, באמת? על איזו אישיות וירטואלית שאיננה? האחריות מוטלת שם על הרבה אנשי צוות, אבל אף אחד מהם אינו איש חינוך מובהק, מוסמך. אולי כי אם היה שם באמת מישהו כזה, לא ורד ולא אף אחת מחוג מכרותיה היו משתתפות בו, אלא פשוט בורחות משם. תכתיבים חינוכיים... פחח! זה בדיוק מה שהן לא מחפשות שם. האמת? אולי היא מחפשת את התכתיבים, ויכול להיות שתמשיך לחפש עד עולם כי לא תמצא.

אולי זו רק עוד סטיה קטנה בשורת הכשלים שלה ושל עוד הורים. מועדון 'נעורים' הוא לא הדבר היחיד שכדאי היה להימנע מלתת לו גיבוי. אבל כששירי פה, היא לא יכולה לתת לעמימות הזו לנהל אותה. הדברים צריכים להיות ברורים יותר.

זה מצחיק אותה, מה שקורה כאן, אפילו שזה עצוב, באופן עקרוני. תרתי משמע.

כי פה, ביחס הפוך ממש היא עושה הרבה יותר ממה שהיא חייבת לשירי, מהמקום שלה.

ואולי כי זה היחס הישר?

אולי. קשה לה להכריע. היא צריכה לשתות קפה. זה קודם כל. אחר כך המחשבה אולי, תצטלל.

נכנסת למטבח עם הפרוספקט ומניחה את התיק על הכסא. מנסה

להפריד. בין העבודה לבית.

אבל במקרה של שירי, זה לא יעזור.

מאוחר יותר, בערב, היא שומעת מגירות נפתחות ונסגרות בזו אחר זו, מכיוון הקומה העליונה. קצת מהר מדי. האם זו כבר אקסטזה? שחרית משאירה סימן שאלה פתוח, כמו הרבה סימנים שהיא פותחת ולא סוגרת. מי אמר שכל החיים צריך להכריע? "שיר'לה", היא עולה אליה, "את מחפשת משהו?"

"א... כן, זאת אומרת לא משהו", שערותיה אסופות בקלישות מה, מתנועעות יחד עם החיפוש המרתוני.

"אני יכולה לעזור לך?"

שירי אינה מסובבת את גבה. היא מפשפשת בילקוטה שולפת ממנו ערמות של דפים, קלסרים ועוד אי אלו עטיפות של חטיפים: "אני אחפש לבד, את לא אמורה לדעת איפה זה".

"מה זה?"

"אממ... משהו", היא מסתבכת.

היא מתלבטת. לא רוצה ללחוץ.

הפנים של שירי בתוך התיק, אפילו ששחרית מצליחה לראות שהוא ריק, ואין בו שום אובייקט להתעניין בו: "אני... אסביר לך אחר כך".

מחצית שעה נוספת חולפת על שירי בחיפושים עקרים.

שוב היא מתלבטת מה נכון, ועולה למעלה. "שירי, אני רוצה לעזור לך, אולי ראיתי במקרה מה שחיפשת ו... לא ידעתי שזה שלך?" פתאום נופל לה האסימון. דף כרומו מבריק מתקשח בכיס שלה.